

DÉLMAGYARORSZÁG

AZ MDP CSONGRADMEGYEI BIZOTTSAGANAK LAPJA

XI. évfolyam, 265. szám

Ára: 50 fillér

Péntek, 1955. november 11.

MAI SZÁMUNKBÓL:

EGY ROSSZUL SIKERÜLT
NÉPNEVELŐ-ERTEKEZLET TÖRTÉNETE
(2. oldal)

MIERT UTOLSÓ FORRÁSKÚT
A SZEGEDI JÁRÁSBAN?
(3. oldal)

ELKÉSZÜLT AZ ELSŐ
CSECSEMŐ-MELEGÍTŐ SZEKRÉNY
SZEGEDEN
(3. oldal)

Anyagtakarékosság Szeged üzemeiben

Az emberek „apró ügyeinek” intézéséről

A megszokott, mindennapi tevékenység sokféle változatosságot hoz magával, amelyekben örömeik telik a szegedi dolgozóknak is, hisz a munkából nemcsak élnek az emberek, hanem annak újszerűségéért, szépségéért, az eredményekért küzdenek, igyekeznek. Igen sokszor előfordul azonban, hogy a legszebb feladat sem sikerül úgy, ahogy azt alkotója elképzeleti, mert valami apró dolog bántja. Ha azután az ügyvezető „apró ügy” elintéződdé, felszabadultabban és sokszor még jobb kedvvel végzi az ember a munkáját.

Előfordul városunkban is, hogy a valóban sok feladatba beletemetkező vezető, vagy az emberek ügyeinek intézésével megbízott beosztott dolgozó nem tudja meglátni a panaszt, bejelentést tevő ember apró ügyének jelentőségét — a nagyobb célok, a mindenkit érintő problémák megoldásán fáradozik. Életünknek jobbrafordulása, országunkban a szocializmus építése, valóban a nagy közös ügyek, pártunk és kormányunk célkitűzéseinek megvalósítása útján sikerülhet eredményesen. Vagyis akkor, ha egyre inkább megnyerjük a dolgozó tömegeket ahhoz, hogy mindenki szívvel-lélekkel végezze ország-, családépítő munkáját. Ezt a célt a felvilágosító és a meggyőző munkán kívül azzal is nagyban elősegítjük, ha mindazok a szervek, amelyek azzal a feladattal vannak megbízva, hogy a dolgozók bejelentéseit, panaszait, ügyeit intézzék, munkájukat a leggondosabban, a legmegértőbbben végzik.

A szegedi lakosok különösen az elmúlt egy év során egyre nagyobb bizalommal fordultak közérdekű és személyes panaszaikkal a tanácshoz. Ebben az esztendőben közel kétezer panaszlevél érkezett a városi és a kerületi tanácsokhoz. A levélírók mindegyike megfelelő választ kapott ügye elintézéséről. Siprikó Gyula, Bartucz József és több más szegedi tanácsos népes beszámolóin elmondották a választók, hogy köszönik a tanácsos panaszos ügyeikben végzett munkáját. Előfordult a tanácsbeszámolókon, hogy egyes lakosok azt a kijelentést tették: „Úgy érezzük, az elvtárs segített a bajunkon”. Azt kell elnérnünk Szegeden, hogy ezt nagyon sokan mondják. Például Siprikó Gyulát éppen azért szeretik a munkások, mert minden egyes bejelentésükkel, panaszukkal törődik és a lehetőségekhez képest eredményesen intézkedik az apró ügyekben is. Például a II-es számú belklinikáról nem egy levél érkezett már a »Délmagyarország« szerkesztőségébe, amelyekben a levélírók megelégedésüket tolmácsolják. Mint írták, nemcsak a hivatalos betegápolást végzik el a klinika dolgozói, hanem a legkisebb kéréseiket, panaszait is azonnal orvosolják: a betegeknek a legjobb körülményt biztosítják gyógyulásukhoz. Mihályi József is úgy érezte, hogy az ő „apró” panaszának orvoslását — a KIK jó munkája iránti köszönetét — a párt sajtóján keresztül tolmácsolja.

Örömmel és megelégedéssel tölti el az embereket a panaszukkal történő helyes intézkedés, ellenben sok bosszúságot okoz az »apró ügyek« elhanyagolása. Nemrégiben történt, hogy az I. kerületi Tanácsnál Szűcs Katalin íróasztalában hevert egy beadvány mintegy két hétig, annak ellenére, hogy az előadónó fellettes szerve már kétszer is kérte az ügyiratot, amely egy család életkörülményeinek megváltozásáról szól! Nem egyszer előfordult a Ruhagyár diszpécser irodájában, hogy az oda panasszal forduló dolgozókat eléggé nyers modorban küldték el azzal, hogy kérésüket nem tudják teljesíteni. Igaz, hogy egy ilyen nagy üzemben nem könnyű feladat minden ember »magánügyével« foglalkozni és valóban vannak a dolgozóknak olyan panaszai, amelyek nem a diszpécser irodára tartoznak, vagy pedig nem tudnak rajtuk segíteni. Azonban sokkal megértőbbben, emberibben, türelmesebben kell foglalkozni a dolgozók »apró ügyeivel« még akkor is, ha esetleg a hozzánk panasszal forduló munkájában, vagy magatartásával esetleg hibázott megelőzőleg. Mindenütt azt kell, hogy érezzék az emberek, hogy megértéssel viseltetnek panaszai, bejelentéseik iránt — akkor jobb lesz a kedvük a munkához, az »apró ügy« nem zavarja a családi életet.

A tanács és a tömegek közötti kapcsolat — az üzemek, az intézmények vezetői és a dolgozók közötti kapcsolat akkor lesz még szorosabb, elmélyültebb, ha az egyes emberek jobban törődnek az egyes emberekkel! A pártszervezeteknek nem elég a hozzájuk beérkező panaszokat időben elintézni, hanem ellenőrizniük kell állandóan, hogy a hozzájuk tartozó tanácsi szervek, vállalatok, intézményekhez beérkező panaszok, bejelentések, levelek ügyében eljárak-e az illetékesek? Azt kell elnérnünk Szegeden, hogy az emberek bátran forduljanak panaszukkal, kéréseikkel a tanácshoz, munkahelyük vezetőihez, s a különböző szervekhez. Ennek azonban feltétele, hogy városunkban az emberek »apró ügyeivel« mindenütt becsületesen törődjenek.

Prémium a gondos munkáért

Az elszámoláskor a Szegedi DEMA Cipőgyár szabásainak nehezebb volt a borítékjuk a többi üzemi rész dolgozóinál. A fizetési szalag egyik kis rovatkájáról meg lehet tudni, miért.

A szabások takarékosan bántak a kiadott felsőbőranyagokkal, s prémium illette meg őket érte. Egy hónap alatt 820 forintot fizetett ki az üzem vezetője ezen a címen a szabászat 13 felsőbőrszabásának.

Vágóvölgyi János egyedül 106 forintot kapott a megtakarított anyag mennyisége után. Mint ahogy mások, ő is fizetett már kártérítést úgyne-

vezett depremiumot az elrontott munkáért. A múlt hónapban például kisegítésképp egy ideig a Szegedi Cipőgyárban dolgozott. Itt nem volt olyan biztos a dolgában és 22 forint 88 fillér kára lett.

Nem mindenki tud jól, gazdaságosan elszámolni a részére kiadott bőrányaggal. Nacsa Imrével is így van ez. Nem is emlékeznek az üzemből arra, mikor kapott megtakarítást prémiumot. Most is 60 forintnál magasabbra rug az az összeg, amit vissza kell térítenie a DEMA-ban, mert nem bánt gondosan az anyaggal.

Nacsa Imre régi szakmunkás. Tud is dolgozni, ha akar. Megmutatta ezt már néhány-szor, mikor az üzem vezetői beszélgettek vele a depremium miatt. Valami mégis visszahúzza abba a megszokottságba, amiből hónap végén aztán kára származik. Ezt figyelmetlenségnek, de inkább nemtörődömségnek kell nevezni, mert

egy szakmunkástól nemcsak fogadalmakat, ígéreteket várnak, hanem példaadást is. Nem elég, hogy Nacsa Imre elmondja: »szégyelem a dolgot, majd javítok a hibámon«.

Ténylegesen el kell határozni magát, hogy nem okoz kárt az üzemnek, és cselekednie kell.

Import-anyagot szab Nacsa Imre az export-cipőkhöz. Tehát keletös felelősséggel kell törődnie a bőrányaggal. Példát vehetne a gondosság tekintetében a legjobb szabáscipőtől, de a csákózában Mészáros Istvántól is, aki a kruppon-talpat adja a cipőkhöz. Ő egy hónap alatt kevés híján 37 kg talpának való bőrt takarított meg. Ez megfelel, ha a közepmagyságú cipőt vesszük alapul, 306 pár cipő talpához való bőrányagnak.

Takarékosság a vasútnál

A MÁV Szegedi Igazgatósága területén nagyon elterjedt mozgalom a széntakarékosság. A mozdonyok személyzete igyekszik a pontos érkezés és indulási idő megtartásával a szénrel úgy gazdálkodni, hogy minél kevesebbet használjon fel fűtéshez. Szeged Fűtőház mozdonyosztályozata jól érti a dolgát. Szinte minden vonat fűtőjét egyenként meg kellene dicsérni a nagyszerű megtakarításért, amit az őszi forgalom ideje alatt egy hónap alatt elérték.

az egész eredmény annyit tesz, hogy a megtakarított szénmennyiségből 93 gyorsvonatot lehet közlekedtetni Szegedtől Budapestig és vissza.

Ügynevezett széles és keskeny nyomtávon közlekednek a vonatok az országban. A talpfák cserélése a vasútvonalakon sokszor problémát okozott, mert a külföldről ér-

Tervteljesítés — megtakarított anyagból

A tervet csak megtakarított anyagból teljesítik túl a Szegedi Bútorgyárban. Kerek asztalokat készítenek a hasznos hulladékból. Az elmúlt hónapban 30 darab ilyen asztalt juttattak a Bútorértékesítő Vállalatnak. Kétféle formában kerül ez az asztal a közönséghez.

A takarékoság egy emberen áll, vagy bukik az üzemben. Ez a szabász, Szilatki Jenő. Ő válogatja a bútordaraboknak megfelelően a fát és jegyzi pontosan méret szerint. Az asztalokhoz azonban nem olyan faanyagot használnak fel, ami mára is kitűnően alkalmas. Eddig például a két-három centiméteres léceket eldobták vagy betűzelték. Most összegyűjtik és házilag bútortalpat készítenek belőle, ami kitűnően megfelel a terven felül készülő asztalok lapjának.

Az üzemben elkészült már a jövő év első negyedének terve is. Úgy végezték a tervezést, hogy beiktattak a hálósobabútorokhoz 60 darab kerek asztalt is a tervmunkákhoz, amelyekből megtakarított faanyagból állítanak elő. A tervet persze ekkor is túl akarják teljesíteni és ezt is megtakarított faanyagból. Gazdaságos munkával sikerül is.

Ötletek az Autójavító Vállalatnál

Évente több mint 6 millió forint értékű nyersanyagot használnak fel a Szegedi XI. sz. Autójavító Vállalatnál különböző autók javításához. Ebben az üzemben bizony nagy szükség van a jó anyaggyártókra, mert az alkatrészek nagy részének beszerzése akadályokba ütközik. Sok esetben felújítással oldják meg ezt a problémát és természetesen a drágább új helyett használható régit alkalmaznak, ami a felújítás után nagyon jól működik.

Az alkatrészekből, a legutóbbi eredmény szerint 128 ezer forint értékű megtakarítás jelentkezik.

A szerelőműhely dolgozói nagy részt vállaltak ebből. Ebben a műhelyben egymás után születnek a jobbnál

jobb ötletek, amelyek kitűnően beválnak az anyagtakarékosságnál. Az újítási előadót sürűn felkeresik, különösen a Kiss-brigádból.

Maga a brigádvezető, Kiss Mihály is beadott legutóbb egy olyan javaslatot, amely évente 25 ezer forint értékű anyagmegtakarítást eredményez.

Fodor Gyula szerelő újítása a kardánkeresztekre vonatkozik. Ennek az újításnak alkalmazásával 66 ezer 500 forintnak megfelelő új anyagot takarítanak meg egy évben.

Az utóbbi három hónapot tekintve 12 újítási javaslatot fogadtak el az üzemben, ami az anyagtakarékosságot segíti. Ezek legtöbbször nagyszámú megtakarítást jelent.

Figyelem a segédanyagokra

Az anyagtakarékosságba is tervszerűségeket vezettek be a Szegedi Víz- és Csatornaműveknél. Általában három fontos segédanyagból tevődik össze a havi megtakarítás, ami összegben csekélynek tűnik.

Az olom például nehezen beszerezhető importáru. A szerelési munkálatoknál sok elhullott, s nem is vették régebben ezt figyelembe a dolgozók. A tervszerűséggel ennél a segédanyagnál havonként 30—40 kilogrammot takarít meg a szerelő, úgy hogy összegyűjti, s nem engedti elhullani az olmot. A forrasztó (cin) is importanyag. Ebből is sok elcsöpögött

korábban, mert nem törődött vele senki. Forrasztás alkalmával egy lemezre hullik most a forrasztó, s nem vész kárba. Ezt mindig a hónap végén visszajuttatja a dolgozó a raktárba.

A Vízűveknél Ungi István, Nagy Gyula és Heim Géza az, aki legtöbbet törődik a takarékosággal. Házaknál a vízvezeték bekötéséhez a csapokat öntöttvas és kovácsolt vas helyett elernit csőből csinálják. Ezt egy újítás folytán alkalmazzák. Havonta 14—15 szerelést végeznek, és így is jelentkezik megtakarítás.

Jó gazdálkodás az importanyaggal a Kenderfonóban

A magyar kenderkóccal együtt import kócot is dolgoz fel a Szegedi Kenderfonógyár. Az Olaszországból és Jugoszláviából érkező nyersanyagokért igen drága árat fizet az ország. Ezt tudják a gyárban is, és az anyagtakarékosság lehetőségét igyekeznek is kihasználni, hogy az anyaggyártók minél jobb eredményt hozzon.

A finomító és a kártoló üzemből részben dől el csaknem teljes egészében az import anyagok gazdaságos felhasználása. Ha ezekben az üzemből a kényelmesebb utat választják, minden fáradság nélkül, jó termelési eredményt érnek el, de meg kell mondani drága áron, állítják elő a fonalat. A Szegedi Kenderfonógyár műszaki dolgozóira azonban nem ez a jellemző. Az említett két üzemből azon fáradoznak,

hogyan lehet kevesebb külföldi nyersanyag hozzáadásával jó fonalat nyerni a végfonókon. A többletmunka, amelyet sok esetben az üzemi rész művezetője a főtechnológussal és a főmérnökkel együtt a kísérletezésekre fordít, meghozza többszörösen az eredményt.

Ebben az évben vizsgálva az anyagmegtakarítást, összesen 294 tonna külföldi nyersanyagot helyettesítettek belsődivel. A kártolóüzem rész például az első negyedében 83 tonna olasz kenderkócot kapott. Ebből egyáltalán nem használt fel semmit. A harmadik negyedében 30 tonnából 5 tonna a megtakarítás. A helyes és ügyes gazdálkodással, jutottak ilyen nagyarányú megtakarítási eredményre, amelynek nemcsak saját maguk látják a hasznát, hanem az ország is.

A Gőzfűrészen

A faiparban egy köbméter gömbfából az előállított fűrészáru eléri a 63—64 százalékot. A Szegedi Falemezgyár Gőzfűrész Üzemében a nyersanyagból való takarékoság már a keretfűrésznél megmutatkozik. A dolgozók ügyelnek arra, hogy pontos pengeméret beállításával a szabványnak megfelelően vágják le az anyagot. A fűrészáru gazdaságos feldolgozása a körfűrészesek jó munkáján is múlik, tőlük is függ, hogy népgazdaságunk részére mennyi parkettalécet, dongát, betéttuskót és mennyi lánának, burkoló kockának való anyagot tud az üzem kitermelni. A körfűrésznél Mátravölgyi József is azok közé tartozik, akik a legfeljebb teljesebb munkát végzik.

Ó hulladékanyagból betéttuskót készírt és helyes munkamódszerrel a hulladékanyaggal megfelelően gazdálkodik.